

Петър Тушков

Луната брои останалите зелени листа

[Разказът е [Story Seed](#) по writing prompt-а от сайта на Clarion Workshop. Заглавието и строфата на финала са взети назаем с разрешение от блога на [Милена Иванова](#).]

Моторите на десантния кораб гърмят унищожително над бетонните стени, когато тя бута с върха на обувката си парцаливото парче асфалт и проследява как то започва да пропада през празното пространство към улицата, покрита с купища чакъл и изровена пръст. Момичето засенчва очи с ръка, за да види по-добре пилота през бронираните стъкла на кабината, след което му дава знак, че е на позиция. Пилотът вдига палец.

Успех, хлапе.

Тя не обръща внимание на гласа. Ревът на моторите отнася летателния апарат като издухан към близката планина от желязо и натрошен цимент, кара го да опише стремителна крива към равнината от изравнени със земята постройки покрай древния булевард и изкривените му светофари, след което го издига отскачащо над квартала, превръщайки оголените основи на сградите в пръснати развалини с неясни очертания, плъзнали засъхнало в огромната хлътналост на тази част от древния град. Сега ѝ остава да се огледа под светлината на прежурящото следобедно слънце, докато пилотът с всички сили опитва да преодолее гравитацията на планетата, а десантният кораб се смалява на точка някъде в небето и грохотът на двигателите му отслабва все повече.

Знам, че е тук.

– Ще видим.

Повярвай ми, иначе нямаше да си губя времето.

Тя хвърля последен поглед на изпепелените от бомбардировката развалини от тази страна на жилищния блок и тръгва из обезобразеното поле от дзифт и усукана арматура на плоския покрив в търсене на асансьорна шахта. Когато я намира, коленичи на ръба, включва лъча на фенера и осветява вътрешността ѝ към кънтящия търбух на сградата. Част от ръждивите въжета все още висят от приклещена между етажите стоманена греда. Момичето изсипва шепа автоматични скаути в шахтата и се вслушва в бръмченето им, докато един по един оживяват по етажите и се стрелват из мрачните коридори долу, след което се изправя и скача леко в чернотата на ямата след тях.

Последният ѝ скок вдига облаче ръждива прах изпод обувката ѝ, а силната ѝ ръка се улавя за трегера на зейналата от експлозията врата и пренася тежестта ѝ в идеално залюляване, така че да се приземи и претърколи ловко в сивотата на стълбището. Покрай нея прелита неправилната форма на един от скаутите и заето пронизва като картон една от вратите към апартаментите. От избликналата дупка в наситеното с химикали поресто дърво се излива неприятлива светлина, а секунда по-късно скаутът сигнализира, че е попаднал в поредния изоставен от столетия дом. Момичето приближава до тесния кладенец между стълбите и известно време се визира през седемте етажа до долу. После събира плюнка в устата си и ѝ позволява да се откъсне, да се понесе мълчаливо в прошарената тъмнина и да отекне на прашния цимент на партера.

Усмивва се, когато гласът простенва от досада и нетърпение.

За бога. Терасата!

– Зная.

Сградата е напълно изоставена. Дори вълните от мародери са я

подминали. Евтини материали, изкривени от жегите и времето мебели, замлъкнали сухи хладилници с почернели предмети в тях. Гардероби, пълни с прашни, полуразпаднали се дрехи. Стъпките й отекват в тишината, нарушавана единствено от сриващите се на изгнили парчета синтетични завеси и вялите пориви на вятъра през изтърбушените алуминиеви прозорци. На няколко пъти й се налага да измине цялото разстояние по коридора, свързващ десетте входа на блока, и още на два пъти да се спуска през настръхнали от жезла асансьорни шахти, в чиито дълбини няма нищо освен потрошени асансьори и човешки кости. Веднъж един от скаутите докладва за слаб енергиен източник, но когато момичето с любопитство разтваря вратите на шкафа в една от стаите, отвътре унило я поглеждат единствено компютърни части и оплетени кабели.

Трябва да е тук...

И тя наистина е там. Зад една от вратите – подобна на всички останали врати, но по-различна заради стрелкащите се пред нея, полудели от вълнение скаути, заливащи едновременно всичките й входящи канали с информация и прогнози за състоянието на вътрешността.

Сега гласът е настоятелен, настъпателен, уверено наставлява и я предупреждава да внимава. Да не повреди артефакта, да подходи изключително предпазливо.

Защото е безценно. Единственото, което ми е останало.

– Откъде знаеш, че няма и други?

Няма! Тук е единственото място, където не съм проверил. Била е тук само няколко пъти, но се е случило именно на терасата, сигурен съм. Тогавя го е написала. Единственото място, където се е запазило, след като не пожела да ми го даде и го унищожи.

Сега момичето махва с ръка, а скаутите умират внезапно и

помощните им реактивни струи спускат безжизнените им тела на пода, където ще останат завинаги, докато планетата не бъде погълната от прахта и забравата на цивилизацията, докато слънцето не се превърне в червен гигант или вселената не престане да живее. В настъпилата тишина тя пристъпва през рухналата метална врата на просторния апартамент и хвърля изпитателен поглед вляво и вдясно от себе си. Терасата заема едната стена на голямата всекидневна. Високите френски прозорци отдавна са се превърнали на похабени стъкълца по пода и плочките отвън, а дървените платна на перилата са се вкаменили и почернели.

Лозата! Всичко е както си го представях. Внимавай.

– Какво ще стане, ако не е тук?

Престани. Вече долавям думите. Свърши си работата. Платих ти.

Тя се усмихва. Тя също долавя думите. Омайващият ритъм звучи по-силно, а го е доловила още на стълбите отвън. Слънцето незнайно как е докоснало пречупения хоризонт на унищожения град и хапещите му червени лъчи пронизват до самите нерви усилените ѝ кибернетични очи. Тук усеща и вятъра, но този вятър вече не съществува и е изпълнен със сладостта на вечерта и аромата на милион хора.

Автомобилният трафик през тази вечер е като далечен лай на разгонени кучета, когато Луната е сама. Не мисля за теб дори когато ми е най-тежко, което трябва да значи нещо, дори когато се преструваш, че писмата ти не искат да достигнат до мен.

Думите опитват да разкъсат стените като хартиени, да оголят електрическата инсталация и да избълват смъртоносния си разряд в нервната ѝ система. Много от тези думи са коравосърдечни или се преструват, или умоляват. Два спорещи гласа, които не желаят да се чуят един друг.

От почти четиристотинте хиляди километра, които делят момичето от безплътния глас на мъжа, от съзнанието му, заключено в луксозния ковчег на хранилището за умове, където радостите и удоволствията са райски и душите, които ги обитават, не знаят мъка, долитат други думи. В тях има прикрита заплаха и примирение, скръб и обич, безсилие.

Сега тя вижда – изострила докрай технологичните си сетива, проникваща в остатъчния образ – обгорелия възлест ствол на лозата и внезапния пламък на експлозиите, който го поглъщат. Войната я кара да коригира темпоралния отпечатък с няколко дни по-назад в миналото, когато бомбите още не са паднали и не са изровили огромни кратери по повърхността на земята. Вятърът появява зелените разперени листове, а думите на безплътния мъжки глас, изпълнени с горест и надежда, с несподелени чувства и накърнена гордост, призовават към живот други думи.

Постой под дъжда и се моли, казва гласът му. За здраве. За любов. За пари. Приятелство. Късмет. Успех.

Не е нужно да вярваш.

Поискай мислите си. Виж дали ще си ги получиш. А господът ще накара дъжда да спре.

Момичето сканира спектъра от значения, вкоренен в шуплите на бетона и озъбената кристална структура на метала в перилата. Отговорът им е неразбираем и неизменен.

Виж тогава как ще се проясни въздухът, продължава гласът му като на дъвен вещер, свикващ демоните на отмъщението и погубената младост, и погледай последния порозовял облак, преди да се скрие слънцето. Птиците ще продължат да летят и да се обичат високо в небето още за малко и ще настъпи вечер.

Ритъмът на мислите на отдавна изчезналата жена постепенно я пронизва и изпълва свежите банки за памет, които са й

инсталирали преди да се прехвърли на борда на десантния кораб и да отлети към планетата. Мислите ѝ са се съхранили сред рухналия град като мислите на хиляди други хора и в този момент имат значение единствено за момичето и неговия работодател, потънал във физиологичния разтвор на цистерната от обратната страна на пренаселената Луна. Гласът му е изпаднал в екстаз.

Мислите си няма да вземеш назад — не ти и трябва, дадени са другиму. Всичките ти постижения са напразни, ако тогава не въздъхнеш и не кажеш: не мисля за себе си.

И тогава думите на стихотворение, последното стихотворение на мъртвата от бомбите или старостта жена, се отронват и биват уловени в електронния капан на възприятията на момичето, протичат като огън през връзката от почти половин милион километра и изправен пред техния смисъл, гласът на мъжа се издига в самотен вой.

*Луната брои
останалите зелени листа -
чака есен.*

26 юли 2010 год.

Този разказ ползва условията на договора

